

Yurtta Balık Dünyada Balık 1 Bölüm

– Sami Biber · 01 Eylül 2020

Sene 2012..

*****

[Hasan Özaydın Kardeşimin engin hoşgörüsüne sığınarak “Vira Bismillah ” diyorum.Bu yazıda yer yer abartılar elbette var ama çoğunluğu doğrudur.]

*****

27 Ağustos Pazartesi günü bana gelen mesajlara baktığımda sitemizin değerli şair-yazarlarından Hasan Özaydın’dan(Eybekli) gelen bir mesaj gördüm. Özetle İstanbul’a gelmek, benimle yakından tanışmak ve eğer müsaitsem misafirim olmak istediğini belirtiyordu. Hemen yazının sonunda da telefon numarasını vermişti. Derhal aradım ve hiç bir işim-gücüm olmadığını, tamamen müsait olduğumu belirttim.

Uzatmayalım Salı günü Hasan Hocam telefon ederek akşam yola çıkacağını belirtti. Yani 29 Ağustos sabahı İstanbul’da olacaktı.

“Yahu her şey iyi hoş da ben bu zat-ı muhteremi tanımıyorum. Bir tek resmini filan görmüşlüğüm yok bir yerde. Nasıl tanımım acaba?” Diye düşündüm ve ona da kendimce çözüm buldum. Sitede benim şiirlerime yazdığı yorumlardan anladığım kadarıyla o da ben gibi Beşiktaşlı, hatta fanatik bir kartaldı. Ben onu tanımasam bile o beni mutlaka tanırdı.

29 Ağustos sabahı giydim Beşiktaş formasını üzerime ve Ataşehir’den Hasan Özaydın Hoca’mı almaya gittim. Öyle ya altmış yaşlarında olup da sabahın saat dokuzunda benden başka hangi saçının kılları ağarmış vatandaş Beşiktaş formasıyla terminalde arz-ı endam edebilirdi ki? Beni tanıması kesindi.

Terminalde beklerken ben de kafamda bir Hasan Özaydın portresi çizmeye başladım. Garanti yetmiş yaşlarında, pinpon, titrek hım hım konuşan, yaşlı, tonton bir amcadır diye bekliyorum.

Derken efendim otobüs geldi ve yolcular inmeye başladı. İyi de içlerinde hiç öyle bastonuna dayanarak yürüyen kimse yok. Zaten çok geçmedi saçları da tuttuğu takım gibi siyah-beyaz olan ben yaşlarda ama dip diri bir vatandaş “ Sami Hocam ” Diyerek kollarını açıp bana doğru ilerlemeye başladı. Velhasılı kelimeler Hasan Özaydın bana ilk şoku böylece yaşatmış oldu. Oysa ben sitedeki en genç elemanın kendim olduğumu sanırdın. Vatandaş benden genç görünüyordu resmen.

Neyse efendim sarmaş-dolaş, şapırt ve şupurt faslından sonra yola koyulduk bizim eve doğru. Yani Ümraniye'ye gidiyoruz.

Eve geldikten sonra kahvaltı filan yaptık. Daha sonra bana okuldan telefon geldi. Müdire Hanım beni çağırıyor:(O zamanlar bir özel akşam lisesinde öğretmen olarak çalışıyorum.)

-Alooo Sami Bey okul devroldu. Akşam lisesine ilaveten bir de Anadolu Lisesi açıyorlar ve Anadolu Lisesine müdür arıyorlar. Ben yeni patrona seni işe almasını söyledim. O da seninle görüşme yapmak istedi. Okula gelsen iyi olur. Hem adamla tanış, hem de işi bağla.

-Allah Razi Olsun Sevgi Hanım. Hemen geliyorum.

Diyerekten Hasan Hoca'yı da alıp benim okula geldik. Gelmesine geldik ama yeni patron "Yarım saat kadar sonra geleceğim. " Diyerek çıkmış.

Biz Sevgi Hanım'ın beyi Kemal Abi ile muhabbete başladık. Kemal Abi 70 yaşlarında emekli bir banka müdürü. Müthiş bir müzisyen. Dolayısıyla ben Kemal Abi ile müzik üzerine muhabbete başladım. Bu arada Sevgi Hanım içeride bir iş için benden yardım isteyince ben Hasan Hoca ile Kemal Abi'yi baş başa bırakıp içeri girdim ve Sevgi Hanım'la birlikte sınav programı hazırladık. Tekrar bahçeye döndüğümde bir baktım ki Kemal Abi ile Hasan Hoca arasındaki muhabbetin konusu tamamen değişmiş. Bir balık muhabbeti var ama anlamadım işi. Kemal Abi'ye sordum.

-Abi demin hüzzam, kürdili hicazkar filan diyordun. Şimdi palamut, torik, kefal , lüfer...Yoksa Türk sanat müziğinde Kürdili-Balık, Acemaşiran - Hamsi filan gibi makamlar da var ve ben bilmiyor muyum?

Kemal Abi güldü:

-Yok Hocam..Hasan Bey arkadaşın balıkçıymış da muhabbetin konusu balığa döndü.

Haydaaa. Hani Laz filan olsa anlayacağım da Uşaklı bir vatandaşın balıkçı olabileceği hiç aklıma gelmezdi.Kendi kendime " Olabilir,arkadaş ufacık derelerde çaylarda bir iki sazan- kefal filan yakaladıysa kendini Hızır Reis sanmaya başlamıştır." Diye düşünüyorum.

Uzatmayalım daha sonra patron geldi. Ben patronla işi büyük ölçüde bağladım gibi. Eee şimdi ne yapacağız? En iyisi bu gün Karşıya geçip Eminönü, Yeni Cami, Mısır Çarşısı ve akabinde Sultanahmet yapabiliriz. Öyle de yaptık.

Kadıköy'e indik. Oradan vapura bindik. Vapur hareket etmeden önce Hasan Hoca sevinçle haykırdı?

-Sami Hocam balıklara bak

Kendi kendime.."Vah zavallım vah, bir iki minicik istavrit gördü, ya da suda gördüğü çöürü, çöpü balık sandı garibim." Diye düşünerek.

-Hocam bu mevsimde balık malık olmaz. Hem balık olsa buralar martı dolu olur. Baksana tek martı yok..

Hani neredeyse " Kedidir onlar kediii" Diyeceğim. Ama Hasan Hocam neredeyse denize atlayacak.

-Sami hocam Hem de kefal bunlar?

Balıktan çok da anlarım ya...Başladım ukalalığa..

-Hocam hele kefal, hayatta olmaz. Bu mevsimde kefalın işi ne? Hem kefal tatlı su balığıdır. Denizde kefal olmaz.

-Hocam istersen gel cam kenarına kendin bak.

Ulan vay anasını be. Deniz, kefal kaynıyor. Sürü halinde kefaller neredeyse vapuru yiyecekler. Elli küsur senedir İstanbulluyum ben denizde hiç bu kadar çok kefali bir arada böyle bıcır bıcır bıcırdışırken görmüş değilim.

-Hocam haklıymışsın. Valla da kefal bunlar. Vay canına yahuuu. Demek kefal denizde de oluyormuş.. (Manavgat'ta görmüştüm tatlı su kefalini. Namussuzların denizde de yaşadıklarını nereden bileyim?)

İçimden de " Yuh ulan Sami sana, güya İstanbullusun...Allah'ın Uşak'lısına madara oldun. " Diye geçiriyorum. Bir taraftan da kefallere kızıyorum " Ulan oğlum şu Hasan Hoca gelip gittikten sonra ortaya çıksaydınız olmaz mıydı? Bak rezil olduk. " Diyorum.

Neyse efendim ilerliyoruz...Hasan Hoca'ya vapurdan gösteriyorum.

-Hocam bak şurası Sultanahmet Camii, şu Ayasofya, şurası da Topkapı Sarayı.

-Hocam hani şu filmlerde çıkıyor. Balıkçıların olta salladıkları bir köprü var.O nerede?

-Haa Galata köprüsü. Az sonra görünür. Hocam Sana Sultanahmet Camiinin hikayesini anlatayım.

-Şimdi Galata köprüsünde amma balık yakalıyorlardır di mi?

-Hocam Ayasofya var ya dünyanın en eski ibadethanelerinden biridir.

-Palamut da var mıdır şimdi orada?

-Ayasofyada mı? Hocam,Cami ya da müze her ne ise orada balığın ne işi var?

-Yahu ben o köprüyü diyorum orada palamut da var mıdır?

-Vardır hocam. Balık ekmekçiler komple palamut satarlar zaten.

-İyi, dönüşte palamut alalım biraz.

Allah'ım Ya Rabbim.." Yahu sen bir Uşaklı vatandaşsın ne bilirsin palamut'u, ne bilirsin kefali?Hem bu balık merakı ne?" Yav o canım tarihi eserler bile Galata köprüsünden olta sallayanları gördüğü andaki

heyecanı uyandırmadı Hasan Hocamda. Bir diğerkonu da: Yahu ne palamut'u o kadar yemek yapmışım, dolabı doldurmuşum yemekle. Palamutu alırsak o yemekler ne olacak? Bugün ne yapıp edip palamuttan uzak tutmam lazım Hoca'yı.

Eminönü'ne indiğimiz gibi ver elini Yeni Cami. Oradan Mısır Çarşısı, oradan da Sultanahmet, Çemberlitaş vs. O çevreyi turladık akşama kadar

Ertesi günkü hedefimiz Eyüp Sultan. Bu sefer Üsküdar'a gittik önce. Orada Valide camini ziyaret edip namazlarımızı kıldık ve sonrasında karşıya Geçtik ve ver elini Eminönü. Ama bu sefer kaderden kaçmam mümkün değil. Çünkü Eyüp'e giden belediye otobüsleri Galata Köprüsünün öteki tarafından kalkıyor (Karaköy'den bahsetmiyorum) Galata Köprüsünün altından karşısına geçmemiz gerekiyor. Galata köprüsünün Üstü ise olta sallayanlarla dolu. Köprüye yaklaştıkça Hasan Hoca 23 Nisan Çocuğu gibi... Neredeyse "Yaşasınnn" Diye bağırarak. Eh bu kadar balık severlik bir balık ekmek ziyafeti ile ödüllendirilmeli değil mi?

-Hocam gel şurada köprü altındaki balıkçılardan birinde balık- ekmek yiyelim. Mis gibi palamut yapıyorlar.

-Tamam haydi o zaman.

Aldık balık-ekmeklerimizi (Bu arada hakkını yemeyeyim. Hasan Hocam kesinlikle elimi cebime sokurmuyor. Sanki misafir olan ben, konuk ağırlayan o) başladık yemeye..."Ohhh mis gibiymiş valla..Epeydir palamut yememiştım. Baya da özlemişim. " Diye düşünürken Hasan Hoca ünledi.

-Hocam palamut değil bunlar. Bildiğin Norveç Uskumrusu.

Haydaaa. Bunca yılın İstanbullusuyum ben bilmem uskumru ile palamut arasındaki farkı bre sen nereden bilirsin? Hem de tadından.Yav adam resmen palamut konusunda ihtisas sahibi.

-Valla hocam biz palamut diye yiyoruz.

-Bu palamut değil.

-Olabilir hocam. E haydi otobüsü kaçırmayalım..Eyüp'e gideceğiz daha.

-Şu balıkçılara bakalım az.

Köprünün üstüne çıktık. Aşağıda yine kefal kaynıyor ama balıkçıların kovaları bomboş. Bazılarında bir iki ıstavrit var ama kefal nanay. Balıkçılar koca koca ekmek parçalarını atıyorlar köprüden aşağıya..Orada bir sürü balık birikiyor. İşte oraya da olta atıyorlar. Ben tabii ki ukalalığa başladım yine.

-Yuhh..Allah'ın acemileri..O koskoca ekmeğe gelir mi balık? İnsan onu kancalara takıp öyle atar.

Hasan Hoca güldü.

-Hocam kefal oltaya gelmez zaten kolay kolay. Bunlar ekmek atıp balığı çoğaltıyorlar daha sonra da hızla çekip neresinden denk gelirse yakalamaya çalışıyorlar.

Valla da doğru diyordu. Az sonra bir balık karnından yakalanmış bir şekilde sudan çıkıyordu ki nasıl ettiyse can havliyle suya attı tekrar kendisini. Yirmi kadar balıkçının kovasında sadece bir tane kefal vardı.

Hasan Hoca akli ve fikri balık tutanlarda kalaraktan biraz da benim sürüklememle yola devam etti ve kısa bir bekleyişten sonra Eyüp'e giden belediye otobüsüne bindik. Önce Eyüpsultan Camii ve Türbesine uğradık. Türbe kapalı olduğu için dışarıdan dualarımızı okuyup camiye girmeden dışarı çıktık. (Camiye dönüşte gireceğiz) . Hedef , Piyer Loti Kahvesi. Yani hani benim bir yazımda bahsettiğim korkudan altıma yaptığım mezarlığın öteki ucundaki tepe.(Bu olayı da bir başka yazımda sizlere anlatacağım.) Ama bu sefer o yokuşu tırmanmayacağız. Çünkü aşağıdan teleferik var. Hayatımda ilk kez teleferiğe bineceğim.

O gün Otuz Ağustos Zafer Bayramı. Eyüp Sultan ve çevresinde mahşeri bir kalabalık var. Teleferiğe binmek için kuyruğa girdik. En az bin kişi varız sırada ve teleferik her seferinde on altı yolcu taşıyor. Tam bir saat kuyrukta bekledikten ve benim belim, ayaklarım artık iyice kırılmış haldeyken nihayet bindik ve Piyer Loti Kahvesine vardık. Varmasına vardık ya bir tane bile boş masa yok. Oturduk mezarlığın başında. Biraz nefes aldık, Biraz Haliç'i seyrettik, artık dönüş zamanı geldi. Ama bir daha mı tövbeler tövbesi o teleferiğe binmem. Yürüye yürüye indik aşağıya. Yani 34 seneki(şimdi 42 sene oldu tabii ki) o macerayı yaşadığım yoldan aşağıya doğru salına salına indik.

Eyüp Sultan mezarlığı bu sefer oldukça düzenlenmiş, bakımlı hale getirilmiş. Nihayet bir şarapçı mekanı olmaktan kurtarılıp mezarlığa benzetilmişti. Mezarlığa benzemeyen tek tarafı ise Özellikle Piyer-Loti Kahvesindeki insanların, hemen altlarındaki alanda bulunan mezarlıkları hiç umursamadan kakara kikiri yapmalarıydı. Yani hiç bir Allah'ın kulunun mezarlık ve ölü denilen kavramla uzak yakın hiç bir ilgisi yoktu. Sanki herkes (ben de dahil) hiç ölmeyecektik. Öyle ya dünyaya kazığı çakmıştı nasıl olsa. Mezarlık kavramı hiç kimsede en ufak bir korku ya da tefekkür hissi oluşturmuyordu.

Eyüp'e indikten sonra bu sefer Eyüpsultan Camiinin içine girerek ikinci namazlarımızı kıldık ve dönüş yolculuğuna başladık.

Yolda Hasan Hoca sordu.

-Hocam balığı Kadıköy'den mi alıyoruz?

"Hımmm..Balığı alacağız demek ki. Çaresi yok. Eh madem öyle o halde Hoca'yı Karaköy'deki balıkçı çarşısına sokalım." Dedim. Dolayısıyla da dönüşte Karaköy'de geçtik. Hasan Hoca Balıkçılar çarşısını görünce canlandı.

Devamı yarına